

Den stolte Elise

Nedskrevet av Lindeman i 1866 etter Ole Andersen Korslund, Eidsvolds Mjøsskog

Elise gik i marken om
blant alle blomsterne,
i hendes sin ei sorgen kom,
hun loe og spøgede.

Snart løb hun hid, snart løb hun dit,
som ung og frygtsom hind,
som rosen rød, som sneen hvid,
var hendes smukke kind.

Hun mangen smuk blomst plukkede
og strax den kasted hen,
saa skjøn den var, dog skjønnere
Elise var end den.

Stil, stil, der noget nærmer mig:
thi græsset hvislede.
Elise noget nærmed sig,
ja græsset hvislede.

Men hun kan ikke mærke det,
hun hører intet; thi
i vandet seer hun sit portrait
og er forliebt deri.

Den flod den løb saa reen og klar,
hun speiler sig i den,
hun drak og saae hvor skjøn hun var,
og speiler sig igjen.

Ved hende stod en deilig mandag
med lange brune haar,
og stor og rød og sterk var han
og ikkuns tyve aar.

Held mig, jeg fandt dig skjønne her,
O vend dig om til mig,
og hvis du en gudinde er,
jeg vil tilbede dig.

Som Odins Freia er du skjøn,
vær og som Freia god;
naar jeg kun faaer din haand til løn,
glad ofrer jeg mit blod.

Saa flyer jeg til et fremmed land
til krigs og ledingsfærd,
og trodser døden som en mand,
din skjønhed er det værd.

Og naar jeg kommer atter her,
vil du da elske mig?
O sværg mig, at du har mig kjær,
at du vil elske mig.

Hun hørte lyden, saae sig om
og taus forundrer sig,
hun vidste ei hvorfra dem kom,
men sagde: pak kuns dig.

Jeg er vel ung, saa svared' hun.
Men viis mig ikke af,
thi jeg har mangen riddermand
nedstyrtet i sin grav.

Og skjøndt min fader byder mig
sin store rigdom til,
jeg gjerne for at vinde dig
det alt opofre vil.

Skjøndt jeg min ømme moder saae
i taarer smelte hen,
saa gaaer jeg dog i ledingsfærd
og kommer ei igjen.

Gaae hvor du vil, var hendes svar,
jeg er for god til dig.
Gaae kuns hvor du besluttet har,
hjem eller udi krig.

Din faders guld, din moders suk
kan ei bevæge mig;
en møde, som jeg, er alt for smuk
og alt for god til dig.

Den unge helt foragtelig
saa til Elise hen,
han loe kuns da og vendte sig,
var fro som før igjen.

Vips var han paa sin hest i hast,
som lynet foer han bort
igjennem skov og mark saa rask,
hun saae ham her kun kort.

Elise ilte hurtig hen
til det sølvklare vand,
sit ansigt hun da ser igjen,
og atter skjønt det fandt.

O jeg er dog den deiligste;
min lige er ei seet.
Det sagde hun og vendte sig,
og falt i vandet ned.

O hjælp! o hjælp! Elise dør;
men ingen hørte det,
og græsset bort fra hende flød,
da hun vil gribe det.

I dybet alt hun svømmede,
det slugte hende op;
En aften silde fiskerne
fant hendes døde krop.

I taarer smelted moderen
ved skjøn Elises liig;
O Lise! Døden rev dig hen,
og stolthed styrtet dig.

Da hun blev sat i graven hen,
en hær af piger kom;
«Fra stolthed frie os himmelen.»
Saa sang de runden om.